

Jolanka Tišler versei

Hét szelek

Rabul ejtették a hét szelek az igazságot
Följajdultak hát a hét szürke erők
Ujjongtak hát a hét góbék
A pipacsok a puszta pálya mentén
szirmukat hullajtották
Törvény elé citálták az igazság bajnokát
Újsütetű bűnöket olvastak fejére
S törvényt ültek a vasra vert ember felett
Az igazság - Az igazság
Egykor a bűn nem nyerte
El méltó jutalmát
A Nap a Holdnak
Kezet sosem adott
S megszólalt egy seb
Hét erők engem miért gyötörtök
Hét villámok hamis csontot rágtok
Hét szelek - Nem kalitkába való sólyom
Gallyavesztett fa - Többé nem fa
Hét almák álmok útján útra válnának
Útra válnának - s most merre járnak

Bágyadtság

Magányosan és pórén
állok kínban-nyugalomban

Árva fatörzs
a szürkeség ormán

Simogatnak esők
ölelnek szelek
gyöngye füvek
rendjeleket tűznek

Tudni akartátok
Tudjátok meg hát

Keserves a vakító
hegyre a feljutás

Esőváró

Kopár hegyek kérges-szürke tenyereit
emeld az égre
álmodjam vissza egykor volt ifjúságom
morzsáit
Ejtsd foglyul könnyed gondtalan
mozdulatoddal
ejtsd foglyul gyermekkorom szárnyaló madarait
Rakd fialomba a test szétszórt morzsáit
Etesd meg az agg kagyló
elfeledett éhes vágyait
Csak egy falatot a megfáradt koldus
szájának s támadjanak az alamizsnás nyomorúság
nyomában roskadozó tölgyek
Tudd akkor
a hamvas évek elmúltak
s midőn majd újra az esők érnek utol
valahol a megszelídített boldogság
kanyarulataiban
ne hidd hogy enyhült a vízesés moraja
Csak három ígéreted kelt útra
szürke esők varasára
s nyomorúságos sóvárgások ellen tett fogadalmat
Fel hát
Megkondult új vissza nem térted – a hajnal
Ezüst palástba öltözött agg jegenyék jaja
legyen a csönd örök

Késő vallomás

Midőn bujaságát veszti a haj
S a bor simasága is lehull
Ifjúságom el ne hagyj

Midőn vázádban
A borzadály szirmot bont
Ifjúságom el ne hagyj

Midőn ködfelhőbe
Bújnak a mezők
Boldogságom követlek én

Midőn szikla-fekelyemre
Sóvár sólyom les
Szerelmem szeretlek én

Még egyszer

Magába zárt a szárnyas éjszaka
Összegyűrt kezére csókot lehelek.
Holdsápadt arccal eléje borulok
Köpenyeim s álarcaim levetem mind.
Szeszélyesen vibrál a hófehér test
Sebzett imát mormol a vérző torok:
Boszorkányos hatalmad emeljen most
Emeljen a mindenség kékjébe
Faljon hát föl összegyűrt kezed!
Még egyszer, csak még egyszer omoljak
Törékeny csillagom ölébe
Aztán soha többé
Mert magába zárt a szárnyas éjszaka
Többé már összegyűrt kezére csókot nem
Lehelek

Lukács István fordításai